

Jugador de bàsquet: una vida fora de mida?

Any 2004. A manca de 16 segons l'entrenador es va fixar en mi. Amb 19 anys estava un xic nerviós a la pista del Reial Madrid, davant Louis Bullock dirigint els seus i ... jo mossegant-me les ungles.

09/11/2010

Així que vaig prendre alè. Em vaig desprendre del jersei del xandall. Vaig saltar a la pista. Vaig rebre la

pilota a la vora de la línia. Una finta, i un passadís de jugadors. Me'n vaig cap a la cistella ... i el pivot del Reial Madrid ... em cau a sobre. Quin mal, mare meva! Personal. Dos tirs lliures. Apa, camí de la cistella ... Entren. Uf, almenys ja és dins la piloteta. Et relaxes i sona la botzina. Final del partit. Mires el marcador. ¡Quina pallissa ens han donat! Si em veiés el meu avi Enrique, que em portava als pavellons, que feliç seria...

Bé, si més no he superat la meva primera participació com a base de l'equip del CB de Granada a Madrid i no sé si he complert el somni de jugar a Primera divisió. "Això és un núvol, compte". Així que recullo les meves coses i pujo a l'autobús. El públic, en passar, ens mira de baix a dalt com si fóssim importants. Sembla que la gent pensi: "vaja uns tipus alts ... ¿Viuen sempre fora de mida?"

Però no. La nostra vida no és en gran. Es pot veure al bus, quan intentem ficar les cames tan encongides com a mortals. Els meus problemes són quotidians. Fins i tot pocs en comparació amb els pivots de l'equip que, amb 210 cm, encaixen les cames entre les butaques estretes. La veritat és que els meus 190 centímetres no són cridaners al costat dels meus companys.

Des de ben petit, alguns em coneixen com el grenyes. Per certa timidesa he tingut sempre els cabells llargs i a la meva mare li agrada així ... i si a la teva mare li agrada així perquè canviar aquest regal diari?

Tot i així, comprovo que el pèl no és una manta per protegir-se de l'aire condicionat de l'autocar, que entra per tot arreu i que em desperta i em fa seguir pensant aquestes tonteries: "has jugat contra el Reial Madrid, les noies t'adulen i fins i tot sembles un

famós". "Molt bé ¿i?" Clarament tinc una sensació estranya, com la d'aquell partit quan era jugador cadet. Recordo que hi havia gran tensió a les grades. Allò era tot dramàtic. Imagina't l'ambient d'un camp provincial amb pares cridant, nens corrent i el típic entrenador que es deixa la vida de setmana a setmana. Emoció. Jo estava a la banqueta i al camp hi havia un noi que defensava sense intensitat. Perdut pels nervis, vaig cridar fart de la seva indolència: però quin tipus més dolent! De la grada, va saltar una noia: "com que dolent? Aquest noi no és gens dolent ... L'has mirat bé?". Sorprès, emmudí sense saber què dir-li a la noia ... doncs mai m'han agradat les bronques. Així que m'escapolí a la cadira mentre el color vermell s'apoderava de les meves galtes. Havia après la lliçó. No jutgis les aparences.

Després van haver diversos partits. Als 14 anys vaig ser nomenat el jugador amb millor projecció de Granada i vaig anar a recollir el premi. Estava timidíssim ... i contentíssim. També els pares. En baixar de l'estrada va aparèixer de nou aquella noia. "Vaja, vaja ... i a tu t'han donat un premi? Buf, doncs vaja...". Conclusió. Dues coses estaven clares: que m'estava posant vermell i que aquella noia... tenia caràcter.

Així que em vaig enamorar. Ho reconec, però en l'amor tampoc em vaig tallar els cabells, perquè si li agradava a la meva mare ... també li agradava a la Julia, aquella noia forta i decidida. També juga a bàsquet (per cert, bastant millor que jo). Des d'aleshores el bàsquet ens va unir i el festeig va avançar ràpidament, entre canvis d'equips, entrenaments i partits. També van arribar els estudis d'empresarials o el viatge amb els

amics i la Julia per recórrer els USA en cotxe. Després, més hores d'entrenaments, ciutats, cansament. "Tranquil·litza't Gonzalo. Pren-te el teu temps. Entrena només una vegada al dia i ves a la facultat. Això és un llarg camí i acabes de començar", em va dir l'entrenador. "OK, míster".

En aquells dies, jo pensava que les crisis esportives eren personals, que un ha d'enfortir-se sol ... però ja la mare de la Julia m'havia ensenyat alguna cosa mentre es posava malalta i moria de càncer: un viu per als altres en el dolor i en l'alegria. No neixes ni mors sol.

"Però com és possible que la mare de la meva xicota acceptés el dolor de la seva situació diària?". És una cosa que no encaixava i que em plantejo sovint. En la malaltia, la mare de la Julia vivia el Déu de les coses petites. Era el seu somriure, la seva

proximitat afable. No sé. És una cosa fàcil i difícil d'explicar ... Una cosa que és propi de les persones que volen viure l'esperit cristià a l'Opus Dei. I per a mi, Déu, estava només en la Missa del diumenge i en els meus grans moments: per a què entrés la bola a la cistella, per a guanyar el partit, perquè ... I allà, enmig d'aquella casa, al costat de la meva futura sogra al llit vaig descobrir que, encara que siguis gran i alt, Déu és amb tu perquè ets un fill petit i necessitat.

Per això, avui, que també sóc de l'Opus Dei, estic intentant viure les orientacions de l'entrenador en les coses petites, o altres tan importants com buscar una Missa diària o haver-me casat fa un mes ... amb aquesta noia de caràcter.

De moment, amb 24 anys, no necessito tatuatges, encara que les meves sabatilles portin serigrafiada

l'expressió "Everything to you" (Tot per a tu). Compte, que ja la portava abans d'estar casat, eh? però el cert és que és una expressió que em serveix per explicar als meus companys que juguem un altre partit més important: el mundial de la Vida futura.

En fi, sé que la vida és sinuosa... però aquí tinc un Déu que es va fer home fa 2000 anys. De moment, gaudeixo tant de la seva companyia com de les tertúlies i patxangues de l'equip, de la música rap, o del hip hop del bus. Poc més. Ah! des que sóc de l'Obra surto al camp buscant un àngel de la guarda assegut a la grada, amb els peus creuats i amb una pancarta que diu: "segueix gaudint del partit, gaudeix de la vida. El teu avi Enrique... que està amb Déu."

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/jugador-
de-basquet-una-vida-fora-de-mida/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/jugador-de-basquet-una-vida-fora-de-mida/)
(13/08/2025)